

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.
Ρόδον, λαυρε καὶ κρίνον, νὰ θλαστήσετε εἰς βάτους
Καὶ τριβόλους, ὀπλισμένους ὅπε ἀκανθῶν ἄγριῶν,
‘Οστ’ ἂν ἡ βοσκὶς σᾶς δρέψῃ μὲ δακτύλους λεπτοτάτους,
Νὰ συνιστθῇ καὶ ἔκεινη πόνους δδυνηροτάτους!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.
Καὶ σὺ, βράξεις τὰς ὄγχες τοῦ ὄπου κατὰ πρῶτον
‘Ο ταλαίπωρος τὴν εἶδε μετ’ ἐκτάστων μυρίων,
Κ’ ὅπου τώρα ἀποθήκεω τὴν ἀγάπην τῆς λιμπάτων,
‘Ρύσει! στείρευσον ὅπόταν θὰ εἰσδύσω εἰς τὸν σκότον!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.
Ω̄ δέωκα πρόβατά μου, γύρω μου συνηριοισμένα,
Οἴμοι! σᾶς ἐγκαταλείπω εἰς τὴν λύσσαν τῶν θρίων.
Σᾶς ἀφίνω εἰς τὸν κόσμον ἔρημα, ὠρφανευμένα,
‘Επειδὴ καὶ μετ’ ὄλγον δὲν θὰ ἔχετε ποιμένα!

Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.
Εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέλω, δταν ἀνοιχθῇ τὸ μνῆμα,
Νὰ ταρῇ τὸ λείψων μου τὸ περίλυπον καὶ κρύον.
Κ’ ἄν ποτε ἐνταῦθα φέρῃ ἡ ἔνανθη βοσκὶς τὸ βῆμα,
‘Αγνοοῦσα ποῦ ὑπάρχει τῆς σκληρίας τῆς τὸ θύμα,

(Ψάλλω τὸν καλὸν ποιμένα, ψάλλω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.)
Τότε σείς, ὃ πρόβατά μου, πλησιάσατε ἡμέρως,
Μετ’ ἀδύνων βελασμάτων, μετὰ σιγαλῶν δακρύων,
Καὶ περικυλώσαντά την, ὁδηγήσατ’ εἰς τὸ μέρος,
‘Οπου ἔξ αἰτίας ταύτης μ’ ἔθανάτωσεν ὁ ἔρως!

Κλαίω τὸν καλὸν ποιμένα, κλαίω τὸν Ἀμνὸν δακρύων.
Καὶ ὁ μὲν ἀπεκοιμήθη διὰ πάντα σ’ δὲ τώρα,
‘Ω καὶ εἰς αὐθέντα, δός μοι τὰ ποτογεθέντα δώρα!

ΑΥΘΕΝΤΗΣ.

Τὸ παθητικόν σου ἄτμα ἤκουσα δακρυσταλέων.

‘Η ἀκούσιος αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ποιμένος,
‘Ω μελίστομε Βουκόλε, την ἰδεῖκη μου κόρη,
‘Ητ.ς χάριν ἀθυρμάτων τὰ ποιμενικὰ ἔδροι.
‘Αλλ’ ἴδου τὰς δύω αἰγας καὶ μὴ ἔσο λυπημένος.

ΕΞΟΦΩΝ ΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΔΑΦΝΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Κατὰ τὸ Ιταλικόν.

Τὸν Κώστα Λάζου.

Ἐντὸς μιᾶς καθέδρας ἀρ’ ἔναν δρόμον, ὅπου
Ζοῦν εἰς τὴν λάσπην χοῖροι μεγάλοι καὶ παχεῖς—
Δὲν θέλω ν’ ἀναφέρω τὸ σηνομα τοῦ τόπου,
Φοβούμενος τὴν κλῆσιν δικαστικῆς ἀρχῆς.—
Μίσαν λοιπὸν ἡμέραν, ἀρ’ ἔνα στενὸν δρόμον,
Διέβαινεν ὁ Φοῖβος μὲ πάτημα θραγύ.
Κατάργυρον ἐφόρει φαρέτρων εἰς τὸν ωμόν,
Καὶ δάφνης εἶχε στέμμα, καὶ λύρων εὐηχῆ.
Τὴν κεφαλὴν του σείων καὶ ἀνύψων τὰς χεῖρας,
Ἐμπρὸς κρασποπωλείου ἐστάθη μὲ ὄργην.
Καὶ δάφνην κρεμασμένην ὅρῶν ἐπὶ τῆς θύρας,
Ἐπιφωνεῖ ἀγρίων μὲ θροντερὸν κραυγήν.
Ω̄ ἐντροπὴ τοῦ Πίνδου! Ὡ̄ ιεροτούχια!

Ω̄ πρᾶξις αἰσχροτάτη! Ὡ̄ ηθο!, ὡ̄ καιροί!
Τὶς ἀρξ νὰ κρεμάσῃ εἰς τὰ κρασποπωλεῖα
Τὸ Ιερόν μου στέμμα ἐκεῖνο ἡμπορεῖ;
Μὲ δύο τρεῖς σατύρους εἰς τὸ Κρασποπωλεῖον
Εἶχε χωθῇ δέ Βάκχος ἀπό τινων ὥρῶν,
Κ’ εἰς ἐν πλατύ Βαγένι εὐρίσκετο πλησίον,
Καὶ ἔπινε καὶ ἔγέλκ σκοτώνων τὸν καιρόν.
‘Ως ἤκουσε τὸν Φοῖβον τὸ τέκνον τῆς Σεμέλης
Ἐβγῆκε μὲ τοὺς ἀλλούς συντρόφους του αὐτοὺς,

Καὶ εἶπεν· Άν τῆς δάφνης τὴν ἴστορίαν θέλῃς,
Εγὼ νὰ σὲ τὴν εἶπω, ὡ̄ τέκνον τῆς Λητοῦς.

‘Εδὼ πρὸ δύο χρόνων εἶς ποιητὴς ἐμβῆκε

Καὶ ἔπιε ζητήσας μισήν ὄκνην κρασί,
Ἀντὶ χρημάτων ὄμιας ἐνέχυρον ἀφῆκε

Αὐτὸ τ’ ὡραῖον στέμμα ὅπου φορεῖς καὶ Σύ.

‘Η δάφνη χάρισμά σου! Τὰ εἰκοσι λεπτά μου!

‘Ο Κάπηλος ἐβόστη τὸν ποιητὴν κρατῶν,

Κ’ ἔκεινος· Μὰ τὰς Μούσας δὲν ἔχω ἀρχοντά μου.

Τὸ στέμμα τοῦτο κράτει καὶ ἔχε φυλακτόν.

Αὐτὸ ἔξουσιάζων φιλόσοφος θὰ ἥσαι,

Καὶ οἶοι θὰ σὲ λέγουν, ὡ̄ τί μεγάλος νοῦς!

Αὐτὸ ἔξουσιάζων δὲν ἔχεις νὰ φοβησαι,

Οταν θροντὰ καὶ ἀστράπτει, ἀπὸ τοὺς κεραυνούς.

Καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων λοιπὸν εὐχαριστήη,

Κ’ ἐκράτησε τὸ στέμμα, ἀλλ’ ἔτρεξεν εὐθὺς

Κ’ ἐρώτησεν φίλον, ὅπου τῷ φάειρίθη.

Γομάρει θ’ ἀποθάνης γομάρι γεννηθείς.

Ἐπέστρεψεν οἰκον τὰ γείλη ἀνασείων

Καὶ θλασφρῶν τὰς Μούσας. Ἐν τούτοις κεραυνός

Μὲ πάταγον τοῦ οἴκου κατέπεσε πλησίον,

Κ’ ὁ οῖνος του ἐκόπη καὶ ἔγινε ξυνός.

‘Οργίσθη, καὶ ἐπάνω τῆς θύρας του ἔκεινης

Ἐκρέμασεν ἀμέσως τὸ κλέος τῶν δασῶν,

Καὶ θυμωμένος εἶπε. Ἐδὼ νὰ διαμείνης,

Φυτὸν κατηρχμένον, πρὸς αἰσχος τῶν Μουσῶν.

Τὸν λόγον του δέ Βάκχος ἐπέρανε γελάσας.

Άλλ’ δέ θέλω τῶν στίχων μὲ ἄγριον θύμον

Ἄπὸ τὴν κεφαλὴν του τὸ στέμμα ἀναρπάσας,

Τὸ τίναξε μακράν του καὶ εἶπε θλασφρῶν.

Κ’ ἔγω σὲ καταρρῆσαι φυτὸν διεστραχμένον

Κ’ ἔγω σοι ἐπιβάλλω ἀνάθεμα θαρύ.

Τὸ θροκασεν δέ Πέτρος ἐκεῖθεν διαβαίνων,

Κ’ δέ φίλος μου ἀκόμη ώς τώρα τὸ φορεῖ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Οι κροκόδειλοι εἰς Μαλμουέρ.

Εἰς τὰ ῥήγα τῆς Σαλβίνης συχνάζει πρὸ τινος καὶ-
ροῦ εἰς ὑπερμεγέθης κροκόδειλος, ὅστις ἀποδεκατεύει
τοὺς κατοίκους μὲ ἀκάθετον λύσσαν. Αναφέρονται ἡδη
ώς ἐπτὰ θύματα γυνωστὰ, τὰ ὅποια εἰκρέεσαν τὴν
πειναν τοῦ τερατῶδους τοῦτον ἐρπετοῦ κατὰ τὸν μῆ-
να Μάρτιον, καὶ αὐτὸς δὲ ἀριθμὸς θέλει αὐξάνει προ-
χωροῦντος τοῦ χρόνου, ἐὰν δὲν ἐπενεγκῇ ταχεῖα θε-
ραπεία δι’ ἐπιμόνου θήρας, διότι παρετηρήθη ὅτι, ὁ-
σάκις αὐτὰ τὰ ζῶα ἐγεύθησαν ἀνθρωπίνου κρέατος,
γίνονται τόσον ἀπλοτα, ὥστε ἀποφεύγουσι πάσαν
ἄλλην τροφήν.

Φαίνεται κατὰ τὰς ἐκθέσεις πολλῶν αὐτοπτῶν
μαρτύρων, ὅτι οἱ ἀνθρωποι, οἵτινες ἀπωλέσθησαν διὰ
τοιούτου σκληροῦ θανάτου, ἡρπάγησαν ἀπὸ αὐτὸ τὸ
καταστρωμα μεγάλων περαμάτων, τὰ δόποια προ-
σορμίζονται συχνὰ πληγίον τῶν ῥήγων τοῦ ποταμοῦ.
Ἐβλεπον μίαν ἡμέραν τὸν κροκόδειλον νὰ κατασκο-
πεύῃ τὴν στιγμὴν, καθ’ ἣν ἡ ὅχθη τοῦ ποταμοῦ ἦτο
ἔρημος, διὰ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸ θύμωρο ἐπλησίαζεν ἡσύ-
χως πρὸς τὴν λείαν του χωρὶς νὰ φανῇ εἰς τὴν ἐπιφά-
νειαν, καὶ ἐφορμῶν διὰ μιᾶς ἐπὶ τὸ πέραμα, κα-